

ikke sjældent bliver omgaaet, og at det ikke kan undgaaes, at den bliver det. Det er netop et Bevis paa, at der er Trang til en Forandring i en Lov, naar den bliver omgaaet, og, at dette seer med Hensyn til den her omhandlede Lov, er, troer jeg, et praktisk Bevis paa, at det foreliggende Lovforslag er rigtig, ikke blot i Theorie, som den ærede Marineminister har indbrømt, men netop i Praxis. Naar forøvrigt den ærede Marineminister mener, at en Forandring i Loven, næmliq en Aldersgrændse af 25 Aar, skulde være hensigtsmæssig, saa vilde det vistnok være ønskelig, om den ærede Marineminister vilde stille et Ændringsforslag til Loven, som vi, der ikke mene, at Saadant er hensigtsmæssigt, ikke kunne have Anledning til at stille; maaskee et saadant Ændringsforslag ikke vilde møde saa særdeles megen Modstand, da det jo dog i ethvert Tilfælde, selv om Loven antages med denne Tilføning, vilde være et betydeligt Fremskridt. Hvad det Ændringsforslag angaaer, som af de tvende ærede Rigsdagsmænd er stillet, saa tiltræder jeg det aldeles; det gaar ud paa at tydeliggjøre det, som Loven ogsaa vil udtrykke, og som jeg sidst selv troede at være udtrykt mindre heldigt. Jeg troer, at de ærede Rigsdagsmænd ved deres forandrede Redaction aldeles have truffet det Rette.

Marineministeren: Jeg skal tillade mig en ganske kort Bemærkning i Anledning af det, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Adevalgfreds (Monrad) yttrede. Derfor han har forstaaet mig saaledes, som om jeg ønskede Loven, eller at jeg ikke havde Noget imod, at den fremmes, saa har jeg ikke været heldig i at udtrykke mine Tanker. Min Mening var, at, saafremt denne Lov blev fremmet — hvortil jeg, efter mit Skjøn, ikke seer nogen Trang, af hvilken Grund jeg heller ikke ønsker dens Fremme, — saa vilde jeg ansee det rigtig, at et saadant Forslag som af mig antydet blev stillet; og paa den Dypforandring, der er rettet til mig, skal jeg ogsaa stille det, hvis Loven kommer til 3die Behandling.

Sfcherring: Et Forslag til denne Lov var for ifjor; den var til Behandling i et Udvalg, og vi vare der, om jeg, som var

Medlem af Udvalget, mindes ret, paa Underhandlingernes Gebeet; vi forsøgte, om vi ikke kunde komme til Enighed med Ministeriet derom, men det lykkedes os ikke, og jeg skulde troe, at det var en af Aarsagerne, hvorfor Loven ikke kom videre end til Udvalget. Jeg maa oprigtigt tilstaae, jeg har ikke undersøgt denne Sag nøiere, men jeg skulde meget feile, hvis det ikke forholdt sig saaledes. Denne Lov er atter kommen frem iaar, vistnok noget forskjellig fra den Skikkelse, hvori vi ifjor haabede maaskee at kunne bringe den frem. Den er bleven meget mere omfattende og indgribende. Dette er imidlertid paa ingen Maade en Breidelse imod Forslaget, men, naar det bliver ved at gaae frem i den samme Skikkelse, saa troer jeg, at vi gavne Sagen overmaade lidet. Naar den ærede Rigsdagsmand spørger mig, hvorfor jeg — thi det kunde han jo spørge mig om — da ikke har stillet noget Ændringsforslag til Loven, da maa jeg ærligt sige, at jeg ikke havde troet, at han vilde have den igjennem; thi da, mener jeg, havde han begyndt der, hvor vi endte ifjor. Jeg havde troet, at det kun var et Forsøg paa at erfare, hvilken Dpfattelse denne Sag vilde faae af det nærværende Ministerium, og en Prove paa, om han maaskee iaar kunde faae tilveiebragt en Overeenskomst, som det ikke ifjor var muligt at faae istand. Det er blevet bemærket, og jeg har ogsaa stærkt fremhævet det sidst, at vi skulle ønske, at Ministeriet i Overgangstiden rører saa lidet som muligt ved det fælles Bestaaende, og jeg siger ligeledes, at vi fra vor Side ikke skulle give Ministeriet et Paaskud, ved selv at røre mere end hoist nødvendigt ved Forhold, som omfatte hele Staten. Jeg skal aldeles ikke gaae ind paa Competencespørgsmaalet, og om vi her afgjøre den danske Armees Retspørgsmaal eller ikke; jeg troer, at dette Spørgsmaal for Diebliffet er ørkesløst, vi komme ikke et Skridt videre eller længere tilbage ved at forhandle det yderligere her; det bliver ikke afgjort, hvad enten denne Lov antages eller forkastes, — og mange Menneffers Skæbne bliver ikke derved væsentligt forulempet. Jeg førte Forhandlingerne her paa Underhandlingsgebetet; jeg gif paa ingen Maade løs paa at faae det